

latait. Más alkalommal kisgyerekeket, mosolygó asszonyokat vagy éppen az erdélyi magyar irodalom és művészet jeles képviselőit: Kányádi Sándort, Imreh Istvánt, a neves történészt, Ferenczy Júliát, a költői színeket vászonra-kartonra varázsoló festőt, Kusztoz Endrét, a jeles festőt és grafikusművészt. Számomra ezek a portréfelvételek személyesek, minthogy valamennyien a barátaim voltak vagy éppen ma is a barátaim.

Valahol olvastam, hogy az emberi arcok hitelesebben vallanak a történelemről, mint a vaskos monográfiák. Igen, minthogy az arcokon, az arcok mögött ott van az az írott szóban csak áttételesen, töredékesen megidézhető történelem, az az egyéni sorsokban megnyilvánuló történelem, amely átvérzi a história szövetét. Van itt egy fényképfelvétel, *Halálhír* a címe, idős, megtörtént asszonyt ábrázol, a güdüci Lukács Annát, akiről a művész évek óta próbált fotográfiát készíteni, de nem tudta úgy megörökíteni, hogy arcán ott legyen, ahogy maga a fotográfus írja, „a sors súlya. Hiába. Mintha ringató csónakban ülne, a szárazföld nyűgét nem ismerve.” Aztán ura halálhírét kellett vennie. „Anna kiszállt a ringató csónakból, ott ült a széken, a szárazföldön. Arcán nem maradt más, csak sors és jellem.” A sors, az emberi sors, az erdélyi magyar sors, amelyen mintha vésővel dolgozott volna valaki – a történelem, Isten – ott van az arcokon.

Elbanguzott Koffán Tamás kiállításának megnyitóján 2013. április 14-én, a Tihanyi Apátságban.

Emlékezés Csik Ferencre

2013. június 1-jén Keszthelyen, a Város Napján dr. Csik Ferenc számára posztumusz „*Keszthely Város Díszpolgára*” címet adományoztak. Ugyanezen a napon a Balaton Múzeumban időszaki kiállítás nyílt „*A sportember, aki a test és lélek harmóniájában élt*” címmel.

Ugyancsak június 1-én mutatták be a múzeumban Csik Katalin: *Édesapám emléke, 100 éves lenne Csik Ferenc* című könyvét. A városi önkormányzat kiadásában megjelent kötetet N. Pál József irodalomtörténész így méltatta:

„Ez a családjáért rajongó lélek a kor ünnepe, mindenki által szeretett sportolója, s közéleti szereplője volt. A könyv nemcsak sporttörténeti adattár, életrajz, de a gyermek csak lélekben megélt kapcsolatának újrateremtése s vallomás is ezért, tanúságtétel az apáról, aki a maga korában emberként is a legkiválóbbak közé tartozott... Csik Ferenc olimpiai bajnoksága az 1945 előtti idő legnagyobb magyar sportszenzációja volt talán. A berlini tíz arany, az ő győzelme, e győzelem váratlansága s minősége egy példátlan történelmi veszteség után is élni akaró nemzet akaratának a szimbolikus sűrítvényeként lett átélhető – ám eme diadal egyediségéhez a bajnok emberi lényé is hozzátartozott. Csik Ferenc az úszók kapitánya, a Képes Sport felelős szerkesztője, lelkiismeretes orvos lett, s egyetemi előadó. Győzelme, tehetsége, munkája nyomán az ország „elitjébe” is tartozhatott akkor, ám mégis Ferkó maradt ő az emlékezetben mindenkinek, a cselekvő szeretet, az élet magasabb rendű céljának tökéletes példázata.”